

Kojos pasileido bėgti link automobilių! Dar spėjo pastebėti, kad pardavėjas kažkaip katinėškai jam šypsosi, tarsi kiaurai jį matytų. Kimšo Mikas dešrainį į burną, ašaromis palaistydamas bėgo prie šeimos ir galvojo, kaip jis dabar gyvens nematomas, ką valgys, kas jį pagaus, kam jis apie savo nuotykius papasakos?

O prie automobilio sėdė jam moja – „Kur tu taip ilgai buvai? Seniausiai tavęs laukiam!“ Žiū, visi čia susirinkę, atrodo įprastai, šypsosi jį pamatę. Mato? „Mane matol!“ – apsidžiaugė Mikas ir įsispraudė į savo vietą.

Burnoje dar paryšėjo ledų skonis – ar tik ne jie tokią išdaigą iškūrė? Ką daryti? Kiek pašūkavęs, įsitikinęs, kad tikrai jo niekas nei matė, nei girė, Mikas nubėgo atgal išskoti laivą. Pasukęs už to paties kampo, laivo vietoje Mikas rado tik dešrainių kioskėlį.

Jį pamatęs Mikas pajuto savo tuščią pilvą. Kaip šis garšiai užraunamoji! Bet juk pinigų nėra, pats nematomas – kaip jis ką nors nusipirks?

Seilė varvino žiūrėdamas, tik staiga jo rankos čiupo vieną dešrainį!

Išlipancius iš laivo žmones kabino ir bandė paguosti tas pats unifor- muotas žmogus. Jis kiekvieną vaišino spalvotais ledais. Mikas dėkingas išsitrinko porciją raudonų, vyšnių skonio ledų.

Su ledais žymiai smagiau išskoti namėškų. Jie turbūt jau nerimauja, kur Mikas dingo. Pamatęs savo šeimyną, kuri dėl kažko gincioši, Mikas apsidžiaugė ir pribėgęs ėmė pasakoti, kas jam nutiko.

Įsijautęs į pasakojimą Mikas ne iš karto pastebėjo, kad namėškiai ir kiti žmonės visai nekvepia jį jį dė- mesio, tarsi jo nematytų. Mikas pasizūrėjo į save ir vos neatsisėdo! Jis tikrai buvo nematomas!

Priekyje pamatė didelį laivą ir po kelių akimirkų jau stovėjo jame, o uniformotas vyras ragino paskubėti. „Mamytė!“ – susnabzdėjo Mikas ir įstėvė laivo turėkų. „Kaip mes plauksim?“ – dar spėjo paga- lvoti. Vandens juk nėra.

Netrukus laivas išskleidė bures ir ėmė kiti į dangų! Kai pakilo virš medžių viršūnių, sustojo. Pasigirdo metalinis balsas: „Atsiprašome, nenumatyti techniniai nesklandu- mai, kelionė teks atidėti. Avarinis nusileidimas“.

Mikas atsipūtė ir tik tvirtai įsikibo į turėkus, įėgų ką. Tačiau nusilei- dimas buvo visai sklandus.

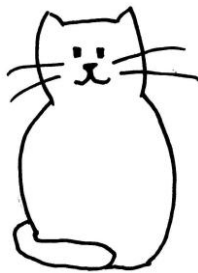
– Na, dabar į kaimą be jokių stotelių, – pareiškė tėtis ir pajudėjo iš keistosios aikštelės.

Mikas dar spėjo pamatyti jam akį merkiantį didįjį katiną ir atsipūtė iš palengvėjimo.

Dar nežinia, ar apie savo nuotykių jis kam nors papasakos, gali būti, kad sunkiai kas nors juo patikės.

Monika S.K.

Kelionė į kaimą

KNYGIUKAS 2019

– Ryt važiuosim į kaimą! – džiugiai pranešė Miko tėtis. Su ta mintimi Mikas ir užmigo.

Rytas atrodė įprastai – išsibudinę, pasistumdę prie vonios, visi susirinko automobilyje. Išsukant iš kiemo Mikas užmatė didelį katiną, sėdintį ant tvoros ir tarsi tiesiai jam į akis bežiūrintį. Bet atidžiau nespėjo įsižiūrėti. Nusistebėjo, nes tokio katino kieme nebuvo matęs, o juk visus gerai pažinojo.

Vos spėjo išsukti iš miesto, mažasis broliukas paskelbė, kad nori į tualetą. Patikslino, kad medis netiks, nes nori „ant rimto“. Ką darysi, teko dairytis, kur sustoti.

– Sukam čia! – šūktelėjo tėtis ir jie įsuko į nematytą įvažiavimą, kuris vedė į aikštelę. Aikštelėje buvo įprasta degalinė ir kavinė.

Prie pat įvažiavimo į aikštelę tupėjo ir prausėsi ryte matytas didysis katinas! Jiems pravažiuojant, jis žvilgterėjo Mikui tiesiai į akis. Šis net nusipurtė. „Turbūt reikėjo ryte akis nusiplauti šaltu vandeniu – keisti dalykai matosi“, pagalvojo Mikas.

Automobiliui sustojus visi išsiskirstė. Mikas patraukė pasidairyti. Už kavinės kampo jis staiga atsідūrė žmonių minioje. Dar spėjo pagalvoti, iš kur jų čia tiek daug, kaip pajuto, kad minia tēpia jį kartu.